

EEN LAND VLOEIENDE VAN MELK EN HONING HJM Sales, 31-12-2018

Geliefde broeders en zusters, ik kan mij er werkelijk over verheugen en ook verwonderen dat Gods Woord soms eenvoudig te begrijpen is. Ik dank Hem dan ook voor Zijn gezalfde predikers, die onder de leiding van de Heilige Geest, zoals ik recent mocht ervaren in een prediking van Joseph Prince, het een en ander vaak zo duidelijk kunnen uitleggen.

Zo leidde het volk van Israël een zwaar en ellendig slavenbestaan in Egypte. Maar God hoorde hun zuchten en kermen en Hij bevrijdde hen. Hij leidde hen met almacht uit Egypte en vernederde alle tegenstanders. Hij opende een droge weg door de Rode Zee en bracht hen naar de vrijheid aan de overkant. Hij versloeg de legermachten van Faraö, alsof ze er niet waren. Want Hij had hen beloofd om hen naar Kanaän, het Beloofde Land, vloeiende van melk en honing te brengen. En onderweg voedde Hij hen en gaf hen te drinken.

Binnen een kort tijdsbestek bereikten zij inderdaad de grenzen van Kanaän. Maar, stelt de bijbel, vervolgens zwierven zij veertig jaren rond in de woestijn. Dit kon dus nooit en te nimmer Gods doel zijn geweest. Hij wilde hen juist in het Beloofde Land brengen. Hetgeen dus helaas pas na veertig jaren plaatsvond. Terwijl God zo sterk en almachtig was (en is) en elke tegenstand en alle obstakels 'so easy' had kunnen verwijderen.

Wat was de oorzaak van dit grote debacle? Van dit aan de grens van het Beloofde Land te staan en het toch niet kunnen betreden?

De bijbel zegt, dat de oorzaak ongelof was. Hebr. 3:19 – *“En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongelof.”* Het volk van Israël, met uitzondering van de twee positieve verspieters Jozua en Kaleb, geloofde niet dat God machtig was om hen in het Beloofde Land de overwinning te schenken, toen het de berichten hoorde van tien negatieve verspieters, dat er veel sterke, zogenaamd onverslaanbare reuzen in dat land waren. Lees Num. 14. Het volk van Israël vertrouwde de almachtige God niet, Die hen het Land had beloofd en Israël zelfs reeds naar de grens van het Land had gebracht. De blik van Israël was gericht op de reuzen en niet op de sterke God. Hun blik was gericht op de moeilijke omstandigheden en niet op Gods almacht en Gods trouw, Die het zelfs had beloofd.

Daarom had God gezegd, dat zij Zijn rust niet zouden ingaan. Hebr. 3:11 – *“Zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn; Indien zij in Mijn rust zullen ingaan!”* Uit dit schriftgedeelte blijkt dat God het Beloofde Land Kanaän vereenzelvigd met Zijn rust. In het Beloofde Land Kanaän mocht Israël genieten van Gods rust. En dat was toch fantastisch na die jarenlange slavernij in Egypte, waar hun lichaam en geest waren afgebeeld onder de knoet van de Egyptenaren.

In Ezech. 20:15 wordt het Beloofde Land zelfs het sieraad van álle landen genoemd. Wat was er dan zo bijzonder aan dat land?

Het was overvloedig van melk en honing (Ex. 3:8).

Er was geen verdrukking (Ex. 3:17). Dus geen slavernij.

Elke plaats waar hun voeten zouden treden, zou hun eigendom zijn (Joz. 1:3).

Het mocht erfelijk in bezit worden genomen (Lev 20:24).

Niemand (dwz. geen enkele vijand) zou voor hun aangezicht bestaan (Joz. 1:5).

Want God zou met hen zijn en hen niet verlaten (Joz. 1:5).

De huizen die zij niet hadden gebouwd, noch gevuld, mochten zij in bezit nemen. En óók de waterputten die zij niet hadden uitgehouwen, alsmede de wijngaarden en de olijfgaarden die zij niet hadden geplant (Deut. 6:10-11).

Dat Land was zo bijzonder omdat God er Persoonlijk ook zou zijn en hen in alles zou helpen, beschermen en zegenen. Nogmaals, broeders en zusters, **God noemde dit Land Mijn rust!**

En dan blijkt uit Hebr. 4:9-11 dat deze geschiedenis een schaduwbeeld is voor christenen en voor hen is bestemd: *“Er blijft dan een rust over voor het volk Gods. Want die ingegaan is in zijn rust, heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne. Laat ons dan ons benaarsstigen, om in die rust in te gaan; opdat niet iemand in hetzelfde voorbeeld der ongelovigheid valle.”*

De vermaning aan ons gericht is om niet zoals Israël in ongeloof te vallen, maar om ons Beloofde Land, dat wil zeggen de rust van God, binnen te gaan en daar te vertrouwen op Zijn Hulp en geweldige zegeningen. Het schriftdeel leert, dat wij ons moeten benaarsstigen, dw.z. beijveren en inspannen om Gods rust in te gaan. Dat is ons enige aandeel. Verder mogen wij rusten. Gods hulp en zegen zijn voor Gods kinderen weggelegd. Want toen de Heiland Jezus Christus stierf aan het kruis, waren Zijn woorden: *“Het is volbracht”* (Joh. 19:30). De betekenis volgens de Griekse grondtekst houdt in, dat *‘alles volmaakt werd voltooid, volbracht en betaald’*. Alles wat moest worden gedaan om ons te redden en straks veilig naar het Vaderhuis te brengen, werd door Jezus volbracht. Het werk is gedaan! En daarin mogen wij, ja zelfs moeten wij, gaan rusten. Vertrouwende op Jezus voor elke situatie! Hoe moeilijk die situatie soms voor ons kan zijn. Blik niet op die grote reuzen op je levenspad, maar zie op Jezus en vertrouw op Zijn Woord. In geloof! Vertrouw dat Jezus de problemen oplost.

Geliefde broeders en zusters, Hebr. 4:1 waarschuwt ons in sterke bewoordingen om niet achter te blijven: *“Laat ons dan vrezen, dat niet te eniger tijd, de belofte van in Zijn rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn.”* Omdat dan de consequentie zal zijn, dat wij terugkeren naar het woestijnleven. We dolen er rond, bang voor alles wat er op ons pad komt. God is wel aanwezig, maar Zijn rust en overvloeiende zegen van melk en honing gaan aan ons voorbij.

Moge Jezus u en mij deze week zegenen. Amen.